

Oběžník Rychlých šípů

Po výprasku ve Dvorcích bolela Rychlé šípy každá kůstka v těle. Rychlonožka si musil dokonce celou noc dávat obklady na oteklé oko a Jarka Metelka měl vyražený palec na levé ruce.

Ale více než tělesná bolest trápilo Rychlé šípy vědomí té hanebné porážky. Taková ostuda!

„Já nepřečkám noc! Uvidíte, že ji nepřečkám!“ prohlásil slavnostně Červenáček ještě v ten neblahý večer, když se hoši rozcházeli, a myslel to skutečně velmi doopravdy, protože ráno ani nemínil vstávat a hnul se z postele teprve, když otec začal významně mávat řemenem.

Zpráva o porážce Rychlých šípů letěla druhého dne po celé Druhé straně od úst k ústům. Snad ji viděl některý z jejích hochů, Dvorečtí jistě také nemlčeli a postarali se, aby se ta novina dostala na Druhou stranu co nejrychleji — ale skutečnost je, že po celý den se nemluvilo o ničem jiném než o té události.

Někteří hoši se Rychlým šípům proto tajně pošklebovali, jiní naopak ostře odsuzovali Dvorecké, kteří s takovou nestydatou přesilou si dovolili přepadnout početně tak slabšího protivníka.

Rajskou hudbou byla zpráva o výprasku pro uši Bratrstva Kočičí pracky, kterážto podařená společnost byla již z dřívějších dob silnou odpůrkyní Rychlých šípů. Její nejvyšší viditelný pán a velitel, zvaný Dlouhé Bidlo, který po krátkém a neúspěšném vedení Štětínáčově se zase ujal kralování v Bratrstvu, radostně se šklebil, plácal si do kolen a snad již po sté si toho dne opakoval nahlas: „Tak Rychlé šípy dostaly na frak! A podívejme se! Dostaly na frak!“

A pak se stalo ještě něco jiného. Přinesl tu zprávu do klubovny Jarka Metelka. Jeho tvář byla uzardělá spěchem a vypadala velmi pobouřeně.

„Představte si —“ volal již ve dveřích klubovny vzrušeně, „Mirku, poslouchej — tak už nepůjdeme sbírat míčky do Dvorců! Už si tam nevyděláme ani pětník! Slyšíte to!? Nesmíme tam už. Na plotě visí vyhláška, že tam mohou sbírat míčky jen hoši, kteří mají zvláštní poukázky!“

„Jaké to jsou poukázky? A kdo to říkal?“ vyhrkl Mirek.

„Vím to od Stehlíka, má tam známé kluky! Nepřestanu tvrdit, že Stehlík byl vždycky spíše Dvorečkákem než Druhostraníkem, ale to je teď zatím jedno. A ty poukázky vydává starý Dolejš, správce kurtů.“

„Opatříme si tedy poukázky — a je po krámu!“ řekl klidně Jindra, ale Jarka už zase bouřil dále:

„Nedostaneš je! Nikdo z Druhé strany je nedostane, rozuměj tomu! Ty poukázky jsou vynálezem starého Dolejše a jejich účelem je vyřadit nás tam ze sbírání. Hrom aby ho za to po poli honil!“

„Stehlík nám je musí opatřit,“ pravil pak Červenáček. „Když bude chtít dokázat, že není zrádce Druhé strany, musí několik poukázek obstarat. Tady si je pak už budeme půjčovat, to už se pak nějak zařídí!“

Ale Mirek Dušín nebyl s tím srozuměn. „Nestojím o jejich poukázky, získané takovýmto způsobem. Také by ostatně asi mnoho nepomohly. Jistě musí být na nich napsáno bydliště sběratele. A falešnou adresu tam psát nebudu, to si nemyslete!“

„Tak co tedy uděláš?“ zoufale zaškemral Rychlonožka.

„Něco se udělat musí,“ přimlouval se Jarka Metelk. „Celá Strana už se nám posmívá, každý má na nás plno vtípů a Dlouhé Bidlo z Bratrstva Kočičí pracky na nás už skládá nějakou písničku. Začíná prý takhle: Poslouchejte, lidé drazí, přelegrační zprávu tu, Rychlé šípy byly bity, jako žito na mlatu!“

MIREK DUŠÍN

Mirek zrudl a hoši na něho pohlédli plni údivu, ač ani jim ta hanlivá písnička nebyla po chuti. Tak urážet jejich klub!

„Hlupáci jsou všichni!“ vzkřikl Mirek nakvašeně. „Vždyť nejde jen o nás. A nejde jen o těch několik korun, které se tam dají nasbírat! Tady je v sázce pověst celé Druhé strany. Jakým právem Dvorce z toho výtělu Druhou stranu vyřazují? Ty kurty jsou přece celého města, ne jenom jedné jeho čtvrti. To je přece velká nespravedlnost. A to ti naši chytráci nechápou. Ale skládat písničky, dělat vtipy, na to jsou mistři!“

„Kdyby tě tak, Mirku, hoši od nás slyšeli,“ řekl Červenáček s obdivem, „každý by se na tu věc díval jinak. Poznal by, že se týká i jeho, nás všech!“

Mirek se již zase uklidnil. „Do rozhlasu mne s tou řečí nepustí, to vím,“ usmál se, „ale bylo by dobře, kdybychom každému chlapci z naší Druhé strany mohli nějak vyložit, jaké bezpráví se nám děje.“

„Tak jim to napíšem a bude to!“ vybuchl pak Jindra Hojer. „Ty to, Mirku, tak pěkně dovedeš říci. Napiš to, opíšeme tvou řeč několikrát, uděláme z toho takový oběžník, který půjde od kamaráda ke kamarádovi — nikdo si jej nesmí dát doma pod hrnek s kafem — a za dva dny bude celá naše Druhá strana všechno vědět.“

Panečku — to byl nápad! To je přece nejlepší způsob, jak uvědomit každého jednotlivce o spáchaném příkoří i o tom, co proti němu podniknout.

Mirkovi opravdu nedalo příliš mnoho práce zprávu napsat. Než přinesl Rychlonožka od papírníka složku psacího papíru, měl již v hlavě načrtnutý začátek oběžníku, a když se pak rozepsal, pero se jen míhalo po papíře. Jedna myšlenka stíhala druhou, vývod vyplýval z vývodu. Ostatní hoši nestačili ani opisovat to, co psal Mirek přímo z hlavy.

Bylo toho na dvě strany papíru a každý nezaujatý člověk musil poznat, že dvorečtí chlapi se ke zdejšímu hochům už i v minulosti nikdy nechovali nijak zvlášť pěkně. Pošklebovali se dorosteneckému mužstvu S. K. Druhá strana, všelijak uráželi jejich příslušníky, svedli na ně každé rozbité okno, hledali kdejakou záminku ke rvačce s Druhou stranou, ty spory o sbírání míčků na hřištích už se také táhly hezky dlouho — a hoši Druhé strany, nejednotní, neuvědomělí, neviděli nic z těch křivd. Každý se po příkoří, jemu osobně udělaném, jen otrěpal a Dvorečtí řádili dále.

Mirek v oběžníku vypočetl řadu takových případů. Staly se skutečně, nebyly vymyšleny zde u stolu ze zlosti. A oběžník končil slovy:

Rychlé šípy budou bojovat za práva Druhé strany ve Dvorcích. V nejbližší době podáme vám touto cestou další zprávu, co a jak jsme zařídili, uvědomíme vás o všem, co se stane dále. Ale žádáme vás, abyste nám pomohli. Obléhejte hřiště v Dvorcích, dožadujte se vstupu na sběr míčků, chodte v ulicích Dvorců ve trojicích a nedejte si líbit žádné urážky. Hlašte nám každé příkoří, které se vám tam stane. Budeme oplácet stejnou měrou! Rychlé šípy.

Hoši si oddychli, když měli dopsáno. Rychlonožka pak na svém opisu vymazal ještě sedm kaněk, které tam udělal, Mirek zběžně opravil zapomenuté čárky a háčky — a všichni byli se začátkem zápasu spokojeni.

Kdo je za dveřmi?

Ještě téhož večera hoši Rychlých šípů všech pět stejných oběžníků roznesli.

Na každém oběžníku byla důtklivá výzva, aby ten, kdo oběžník obdrží, si jej důkladně přečetl, zařídil se podle jeho výzev, a hlavně aby dal oběžník zase rychle dále tomu, kdo jej ještě nečetl.

Bylo tukanáno na čest a kázeň druhostranných chlapců. „Jen zrádce oběžník zahodí nebo dokonce odnese do Dvorců,“ bylo tam psáno doslova.

Každý z hochů Rychlých šípů předal jeden z pěti oběžníků chlapci, kterého dobře znal, a těchto pět hochů bylo vybráno tak, aby oběžníky putovaly současně do pěti různých směrů čtvrti Druhá strana.

Pak se Rychlé šípky vrátily ještě zpět do své klubovny, každý hoch ovšem zvlášť, podle toho, jak rychle se mu podařilo vybraného chlapce nalézt, vše mu vysvětlit a oběžník předat.

Ani Mirek sice neměl tušení, kolik hochů celkem asi v Druhé straně může být, ale přesto hoši počítali, jak se oběžník bude asi rychle šířit.

„To se dá snadno vypočítat!“ řekl Jarka Metelka, který šel vždy na všechno velmi vědecky. „Kdyby takový oběžník dostalo do ruky jen deset Druhostraníků denně, uvědomili jsme dnes o jeho obsahu vlastně již padesát lidí!“

„Jak to — padesát?!“ divil se nechápavě Rychlonožka, který někdy velmi pomalu myslil.

„Nu — vždyť těch oběžníků máme napsaných pět, či ne?“ chytal se za hlavu Jarka. „A pětkrát deset je padesát!“

„Ale to šíření půjde ještě rychleji,“ mýnil Mirek. „Takovou věc si jistě nikdo nenechá doma, tu přečte deset chlapců jen po cestě ze školy. A pak bude mezi dalšími běhat celý zbytek dne. Uvidíte!“

Dlouhou dobu tak rokovali. Venku již byla skoro tma, ale přece nerozsvítili. Jejich práce pro dnešek byla skončena a potmě se lépe povídalo i přemýšlelo, hoši se mohli více soustředit na sprádání dalších plánů.

O mnoho dnů později, když si vzpomínali na tu černou hodinku a na událost, která se najednou při ní sběhla, přeli se vždycky Jindra s Červenáčkem, kdo tehdy ty podivné kroky za dveřmi klubovny první slyšel. Ať to z nich však byl již, kdo chtěl, jisté je toto:

Byla již úplná tma. V celém domě bylo hluboké ticho, protože už bylo dosti pozdě. Také hoši chvíli mlčeli. Rozhovor vázl, každý byl pohřížen ve své myšlenky.

A najednou Jindra pronesl přiškrceným hlasem: „Někdo je venku! Venku na chodbě!“

„Já jsem také něco slyšel,“ tvrdil Červenáček. „A dříve ještě než Jindra. Někdo se plíží k našim dveřím!“

Mirek varovně zasykl: „Tak ticho, ať slyšíme!“

Hoši zatajili dech, nikdo se ani nepohnul a v klubovně bylo ticho, že by bylo slyšet i upadnutí zrnka nejdrobnějšího písku.

Venku se ozvaly potměšile znějící kroky. Tak, jako když jde někdo po špičkách, plíživě. Neznámý návštěvník se zastavil těsně za dveřmi. Byl tak blízko, že hoši uvnitř slyšeli i jeho dech. Byl namáhavý a prudký. Patrně jeho majitel byl nějaký starší člověk, nebo běžel rychle velký kus cesty.

Teď něco tropil na dveřích. Jako kdyby hledal kliku nebo zvoněk, či tak nějak podobně. Hoši slyšeli jeho opatrné dotyky na dveřích.

A potom vše utichlo. Hoši v klubovně byli již celí zdřevěnělí od sedění bez nejmenšího pohnutí, dýchali široce otevřenými ústy, aby v naprostém tichu ani jejich dech nebyl slyšet, ale podivný večerní návštěvník za dveřmi zmlkl. A přece neodešel! Musí tam ještě stát, přimáčkнутý na dveřích! Neslyšeli ho odcházet.

Hochům nebylo volně u srdce. Bylo to tak podivné. Kdo to je tam venku v té tmě? A s jakými úmysly, za jakým účelem sem přišel?

Pak se Mirek zvedl ze židle. Neskonale tiše a pomalu. Hoši spíše vycítili, než ve tmě uviděli, že vstal a blíží se centimetr za centimetrem ke dveřím.

Přiložil hlavu na dveře. Neslyšel již návštěvníkův dech!

Chvíli váhal. Pak zvolna a nehlučně otočil klíčem v zámku. Jarka zámek právě nedávno mazal.

Mirek odemkl. Tiše a zvolna stiskl kliku a počal pomalu otvírat dveře na chodbu. Slabá záře sporého světla petrolejové lampy z chodby vnikla na stěnu klubovny u dveří. Její skvrna se šířila, jak Mirek více a více rozšiřoval skulinu ve dveřích.

Jarka stál teď již za ním a také ostatní hoši se přiblížili ke dveřím. Mirek byl připraven dveře okamžitě celou svojí silou přirazit opět zpět, kdyby hrozilo z chodby nějaké nebezpečí.

Ale zatím se nic nedělo. Dveře byly otvírány více a více — až bylo možno přehlédnout velikou část chodby.

Byla úplně prázdná. Ponurá v červenavém světle petrolejky, mlčenlivá, záhadná svojí prázdnotou. Někdo tady ještě před chvílí byl. Všichni ho přece slyšeli přicházet — a nikdo odcházet!

„Podívejte — psaní!“ zvolal pak Mirek tlumeně, když jeho zrak padl na vnější stranu dveří. A skutečně! Bylo tam připevněno cosi bílého. Složený papír.

Mirek jej sňal ze dveří i s připínáčkem a kvapně zavřel dveře a zamkl. Jarka zatím již uvnitř rozsvítil lampu.

„Ukaž, co v tom je! Rychle! Přečti to —“ volali hoši o překot, všichni ještě však mimoděk přidušenými hlasy, skoro šeptem.

„Víme o všem, co podnikáte,“ četl Mirek. „Ani nevíte, jak blízko u sebe máte zrádce. Známe již váš oběžník. Je schován u nás. Pěkně jste nás — hochy ze Dvorců — v něm pošpinili. Umíme ale také psát a ještě i jiné věci. Začali jste to! Dobrá! Budete nás jednou ještě na kolenou prosit, abychom boj zastavili! Dvorce!“

Kromě toho slovíčka „Dvorce“ nebyl na dopisu žádný podpis.

„Hleďme — hleďme,“ řekl Mirek zadumaně po chvilce tísňového ticha, „tak zrádce se opravdu našel. Dvorečtí už vědí o našem oběžníku!“

Pak ale prudce pohlédl na hodinky na svém zápěstí a skoro až vykřikl: „To se dá ale přece vypátrat! Nejsou to ještě ani dvě hodiny, kdy jsme se odsud s oběžníky rozešli. Běžme rychle každý k tomu, komu oběžník předal, a sledujme jeho stopu. Dvorečtí psali, že je oběžník u nich. Ten Druhostraník, u kterého stopa po oběžníku zmizí, je zrádce. Ten donesl oběžník do Dvorců!“

Hoši nečekali na další vývody. Vyběhli z klubovny a Mirek za nimi. Rozprchlí se na pět různých směrů, tak jako prve, když šli oběžníky roznést. Byli vzrušeni tak jako málokdy jindy. A přece to ještě nebylo všechno. Ještě na ně čekaly jiné mnohé a podivnější události!